

bcn
clàssics

Palau de la Música
Gran Teatre del Liceu

24/25

11
05
25

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

**London Symphony
Orchestra**

Gustavo Dudamel

idealista

tot és millor amb música

mecenes de BCN Clàssics

London Symphony Orchestra

Gustavo Dudamel, director

11 de maig de 2025, a les 17h

Palau de la Música Catalana

Durada aproximada: 101 minuts amb mitja part inclosa

bcn
clàssics

Palau de la Música
Gran Teatre del Liceu

24/25

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Simfonia núm. 41 en Do major K. 551 "Júpiter"

29'

Allegro vivace

Andante cantabile

Allegretto

Molto Allegro

Pausa 15 minuts

Gustav Mahler (1860-1911)

Simfonia núm. 1 en Re major "Tità"

57'

Langsam schleppend

Kräftig bewegt

Feierlich und gemessen

Stürmisch bewegt

London Symphony Orchestra

Director Principal: Sir Antonio Pappano

Director Emèrit: Sir Simon Rattle

Directors Convidats Principals: Gianandrea Noseda, François-Xavier Roth

Artistes Associats: Barbara Hannigan, André J. Thomas

Director Laureat: Michael Tilson Thomas

PRIMER VIOLÍ

Benjamin Gilmore, *concertino*

Alice Ivy-Pemberton

Clare Duckworth

Ginette Decuyper

Laura Dixon

Maxine Kwok

William Melvin

Stefano Mengoli

Claire Parfitt

Laurent Quénelle

Harriet Rayfield

Sylvain Vasseur

Caroline Frenkel

Mitzi Gardner

Jan Regulski

Savva Zverev

SEGON VIOLÍ

Julián Gil Rodríguez

Thomas Norris

Miya Väisänen

David Ballesteros

Helena Buckie

Matthew Gardner

Alix Lagasse

Belinda McFarlane

Iwona Muszynska

Csilla Pogány

Andrew Pollock

Olatz Ruiz de Gordejuela

Louise Shackelton

Djumash Poulsen

VIOLA

Eivind Ringstad

Gillianne Haddow

Malcolm Johnston

Anna Bastow

Thomas Beer

Germán Clavijo

Steve Doman

Julia O’Riordan

Sofia Silva Sousa

Robert Turner

Mizuho Ueyama

Elisabeth Varlow

VIOLONCEL

David Cohen

Laure Le Dantec

Alastair Blayden

Salvador Bolón

Ève-Marie Caravassilis

Amanda Truelove

Judith Fleet

Henry Hargreaves

Young In Na

Peteris Sokolovskis

CONTRABAIX

Rodrigo Moro Martín

Patrick Laurence

Thomas Goodman

Chaemun Im

Joe Melvin

Jani Pensola

Harry Atkinson

Simon Oliver

FLAUTA

Gareth Davies
Imogen Royce

FLAUTÍ

Patricia Moynihan
Clare Findlater

OBOÈ

Juliana Koch
Olivier Stankiewicz
Rosie Jenkins

CORN ANGLÈS

Clément Noël

CLARINET

Chris Richards
Chi-Yu Mo
Sonia Sielaff

CLARINET BAIX

Ferran Garcerà Perelló

FAGOT

Rachel Gough
Daniel Jemison
Elena Comelli

CONTRAFAGOT

Martin Field

TROMPA

Diego Incertis Sánchez
Alexander Edmundson
Angela Barnes
Sarah Pennington
Jonathan Maloney
Mark Alder Bennett
Timothy Ellis
Meilyr Hughes

TROMPETA

James Fountain
Niall Keatley
Adam Wright
Richard Blake
Imogen Whitehead

TROMBÓ

Simon Johnson
Jonathan Hollick
Ryan Hume

TROMBÓ BAIX

Paul Milner

TUBA

Ben Thomson

TIMBAL

Nigel Thomas
Patrick King

PERCUSSIÓ

Neil Percy
David Jackson
Sam Walton

ADMINISTRACIÓ DE LSO

Dame Kathryn McDowell DBE DL,
Directora Executiva
Sue Mallet, *Directora de Planificació*
Mary Phillips, *Gerent de Gires*
Emily Rutherford, *Gerent de Personal*
Kenneth Chung, *Bibliotecari*
Al Goode, *Gerent d'Escenari i Transport*
Angelika Glód, *Gerent d'Escenari*
Seif O'Reilly, *Gerent d'Escenari*

London Symphony Orchestra

L'Orquestra Simfònica de Londres (LSO) va ser fundada el 1904 com una de les primeres orquestres creades pels seus músics. Des d'aleshores, generacions de notables talents han bastit la seva reputació de qualitat, ambició i compromís per compartir la música amb tothom. Ofereix uns setanta concerts a l'any com a orquestra resident al Barbican amb la seva família d'artistes: director titular, Sir Antonio Pappano; director emèrit, Sir Simon Rattle; principals directors convidats, Gianandrea Noseda i François-Xavier Roth; director llorejat, Michael Tilson Thomas; i artistes associats, Barbara Hannigan i André J. Thomas. L'LSO té importants residències artístiques a París, Tòquio i al Festival d'Aix de Provença, i una presència cada vegada més important a Australàsia.

Mitjançant LSO Discovery, el seu programa comunitari i d'aprenentatge, seixanta mil persones poden experimentar cada any el poder transformador de la música. Els músics de l'LSO desenvolupen aquest programa únic dirigint tallers, assessorant joves talents i visitant escoles, hospitals i espais comunitaris. Gran part d'aquest treball es du a terme a LSO St. Luke's, la seu de l'Orquestra a Old Street. El 2025, l'LSO obrirà les seves portes a més gent que mai, amb noves instal·lacions per fer-hi enregistraments d'última generació i espais dedicats a LSO Discovery.

El seu segell discogràfic, LSO Live, és líder entre les discogràfiques propietat d'orquestres. Ha perpetuat l'emoció d'una actuació en directe en un catàleg de més de dos-cents enregistraments molt ben acollits i ha arribat a milions de persones a través de serveis de *streaming* i emissions en línia. L'LSO ha estat prolífica en l'estudi de l'enregistrament orquestral des de la infància, i ha fet més enregistraments que cap altra orquestra —més de 2.500 projectes fins ara— en pel·lícules, videojocs i col·laboracions d'àudio a mida.

A través de música inspiradora, programes d'aprenentatge i innovacions digitals, el seu abast s'estén molt més enllà de la sala de concerts. I gràcies al suport generós de The City of London Corporation, Arts Council England, empreses patrocinadores, fideïcomisos, fundacions i donants particulars, l'LSO pot continuar compartint música extraordinària amb tantes persones com sigui possible a tot Londres i arreu del món.

Gustavo Dudamel

Director

Gustavo Dudamel s'ha compromès a crear un món millor a través de la música. La seva indestructible convicció que l'art té el poder d'inspirar i transformar vides ha impulsat la seva presència unificadora sobre i fora del podi de director, la seva dedicació a l'educació i a fer-la accessible a les comunitats desateses d'arreu

del món, i la seva missió d'ampliar l'impacte de la música clàssica a públics nous i cada vegada més grans. El seu ascens, des d'uns començaments modestos quan era un nen a Veneçuela fins a una carrera farcida d'èxits artístics i socials inigualable, són una prova fefaent que la cultura pot donar significat a la vida d'un individu i més harmonia al món sencer. Actualment és director musical i artístic de l'Orquestra Filharmònica de Los Angeles (LA Phil) i de l'Orquestra Simfònica Simón Bolívar de Veneçuela, i el 2026 serà el director musical i artístic de la Filharmònica de Nova York, continuant un llegat que inclou Gustav Mahler, Arturo Toscanini i Leonard Bernstein. Aquest 2025 celebrarà el cinquantè aniversari d'El Sistema, l'obra social i cultural del Govern de Veneçuela, per honorar el visionari programa educatiu de José Antonio Abreu, que va impactar cinc generacions, i reconèixer la importància vital de l'educació artística.

Dudamel, un dels pocs músics clàssics que han esdevingut un fenomen genuí de la cultura popular, ha treballat incansablement per assegurar que la música arribi a un públic cada vegada més ampli. Aquest 2025, ha fet història, juntament amb LA Phil, al Festival de Coachella com a primera orquestra. El 2024, va ser el primer músic clàssic destacat a la portada de *Billboard*. Va ser el primer artista clàssic a participar en l'espectacle de mig temps del Super Bowl i el director d'orquestra més jove de la història a dirigir el Concert de Cap d'Any de la Filharmònica de Viena. Ha actuat en esdeveniments mundials populars, des dels Academy Awards fins als Jocs Olímpics, i ha treballat amb grans icones de la música, com ara Billie Eilish, Christina Aguilera, Ricky Martin i Coldplay. Va dirigir la partitura de la nova adaptació de *West Side Story* de Steven Spielberg i, convidat personalment per John Williams, va dirigir els crèdits d'obertura i finals de *Star Wars: El despertar de la força*. El 2019, va ser honrat amb una estrella al passeig de la Fama de Hollywood. L'extensa discografia de Dudamel ha arribat a centenars de milions d'oients d'arreu del món i ha guanyat set premis Grammy i nou nominacions.

Dudamel és un defensor apassionat de l'educació musical i la integració social a través de l'art i comparteix la seva pròpia experiència transformadora en el programa El Sistema com a exemple que la música pot donar propòsit i sentit a una persona jove i ajudar-la a superar circumstàncies difícils. El 2007, Dudamel i la LA Phil van fundar la YOLA (Orquestra Juvenil de Los Angeles). El 2012, va crear la Fundació Dudamel —que copresideix amb la seva esposa, l'actriu i directora María Valverde—, amb l'objectiu d'ampliar «l'accés a la música i les arts oferint eines i oportunitats a la gent jove per donar forma als seus futurs creatius». La Fundació Dudamel organitza el programa Trobades, que aplega joves músics arreu del món, des d'Espanya fins al Hollywood Bowl, per promoure la unitat cultural i celebrar l'harmonia, la igualtat, la dignitat, la bellesa i el respecte a través de la música.

CUINA OBERTA tots els dies de 13h a 00h

**RESTAURANT OFICIAL DEL
BCN CLÀSSICS**

VINE A SOPAR AMB LA TEVA ENTRADA DEL

CONCERT I ET CONVIDEM A UNA COPA DE CAVA

Passeig Isabel II, 14
08003 Barcelona

@7Portes

www.7portes.com

reserves@7portes.com
Tlf. 93 319 30 33

VANGUARDISTA

1. (m. i f.) Persona que va per davant.
Que s'emociona amb la música clàssica.
Subscriber de La Vanguardia.

Orgullosos dels nostres més de **150.000 subscribers**,
que estimen la cultura i vibren amb cada representació musical.

Suma't a

LA VANGUARDIA

Notes al programa

La més gran simfonia de Mozart

La *Simfonia número 41 en do major*, K. 551, de Mozart és l'última que va compondre i exposa amb extraordinària brillantor el seu domini d'aquesta forma musical. S'han fet cèlebres les paraules de George Grove: "És la peça orquestral més gran del món que va precedir la Revolució Francesa". Havia estat conclosa el 10 d'agost del 1788 per un Mozart de 32 anys, onze mesos abans de la presa de la Bastilla, que es va produir el 14 de juliol de l'any següent. El sobrenom de *Júpiter* que se li dóna sembla que procedeix del músic i empresari alemany establert a Londres Johann Peter Salomon, qui l'hauria utilitzat en l'edició d'una reducció per a piano de l'obra, publicada el 1820. Salomon va ser l'organitzador de dos cicles de concerts de Haydn a Anglaterra i va pretendre fer-ne un altre amb Mozart, però ho va impedir la prematura mort del compositor el 1791.

El nom *Júpiter* fa referència al més important dels déus romans, equivalent de Zeus en la mitologia grega. Al·ludeix a la grandiositat de la construcció que Mozart presenta en aquesta simfonia. És l'última i la que tanca la trilogia que va escriure durant l'estiu del 1788. Encara que s'ha parlat d'un encàrrec perquè les tres simfonies fossin interpretades en el nou casino de Viena, no n'hi ha cap constància, ni tampoc que arribessin a ser executades en vida de Mozart. És segur que es van publicar després de la seva mort. La número 39 en mi bemoll major, K. 543, va ser conclosa el 26 de juny i la número 40 en sol menor, K. 550, el 26 de juliol. Les tres van ser publicades a Londres per Ciani & Sperati. La primera i l'última, el 1800, i la segona, el 1810.

Jean i Brigitte Massin asseguren en el seu llibre *Wolfgang Amadeus Mozart* que aquestes tres simfonies són les últimes perquè no van tenir possibilitat d'arribar al públic. No podia pensar, afirmen, "que les llançava, com si es tractés d'un testament llençat a la mar en una ampolla a la més llunyana posteritat". I consideren que, en el cas que haguessin estat executades amb èxit, hauria continuat escrivint noves simfonies. És la societat la que impedeix a Mozart continuar la seva obra simfònica, no la Providència. Per això animen a "rebel·lar-se vigorosament contra el nom de *Júpiter* donat a la Simfonia en do". I no dubten en qualificar de "ximpleries" el que s'ha escrit "a propòsit del to 'olímpic' de do major".

En qualsevol cas, anar en contra de les inèrcies lingüístiques sol estar condemnat al fracàs. I tampoc no és tan inadequat el nom de *Júpiter* per al grandios i brillant tancament d'una trilogia que ha quedat com una espècie de dialèctica hegeliana. La *Simfonia 39* seria la tesi; la 40, l'antítesi, i la 41, la síntesi. Són obres molt diferents però complementàries. A l'estiu del 1788, després de l'escàs èxit de la seva òpera *Don Giovanni*, Mozart es retira a una modesta casa als afores de Viena, des de la qual demana diners al seu amic Puchberg per resoldre les seves penúries econòmiques. Allà escriu les tres simfonies. La número 39 està en mi bemoll major, tonalitat de ressonàncies maçòniques que presidirà després *La flauta màgica*. Moser la denomina "dolça germana de *Don Giovanni*, il·luminada per la sonoritat dels clarinets", i és una simfonia serena i alegre, encara que no exempta d'ombres melancòliques en l'*Andante*, en la bemoll major, únic que va compondre Mozart en aquesta tonalitat. De les tres, només la 39 té un *Adagio* introductori a l'*Allegro* inicial, com era freqüent en les simfonies de Haydn. La número 40 està en sol menor, com la número 25, que va compondre Mozart amb 17 anys. És una de les obres més populars de Mozart, especialment el primer moviment, en forma sonata. Està marcada per un sentiment de profunda tristesa i Bernhard Paumgartner parla d'un pessimisme tràgic "fins a l'últim alè de l'ardent *Finale*".

La monumental *Simfonia número 41*, en canvi, està en un lluminós i triomfal do major. "Primer, l'esperança i l'ideal que animen tota una vida; a continuació, la tragèdia on es debat furiosament una existència; finalment, la batalla lliurada i perseguida fins al triomf", diuen els Massin, i afirmen que Mozart "canta profèticament la Revolució que s'està incubant i de la qual ell no sap res encara".

Tots els moviments estan escrits en forma sonata, a excepció del *Minuetto*. En l'últim es dona una molt original i complexa fusió entre aquesta forma i l'estil fugat, amb la presència de fins a cinc temes diferents. L'inici de l'*Allegro* inicial és d'una enorme contundència, amb els tres unísons de do. L'optimisme que domina l'obra s'ennuvola en l'*Andante cantabile*, amb sordina, que està en fa i que expressa una suau melancolia. En la pel·lícula *Manhattan*, Woody Allen cita aquest bell moviment entre una de les 11 coses per les quals val la pena viure.

Mahler, de la incomprensió al triomf

La música de Mahler va trigar a obrir-se un buit preferent en el repertori habitual a les sales de concert. Durant la seva vida va rebre un gran reconeixement com a director i va tenir una brillant carrera. En canvi, les seves 10 simfonies, d'amplis desenvolupaments i grans dimensions, van ser acollides majoritàriament amb incomprensió pel públic i la crítica. Utilitza un llenguatge romàntic tardà d'arrel wagneriana per crear obres simfòniques de llarga durada. Destaca la presència de la veu en algunes de les simfonies i, el que és més definitori: la conjunció de tràgic i còmic, macabre i burlesc. Segons va confessar ell mateix a Sigmund Freud, quan era nen nen va presenciar una escena violenta entre els seus pares i va sortir corrent al carrer, on un orguenet tocava la cançó popular *Oh du lieber Augustin*. Aquest fet marcaria la seva vida i la seva música.

A més, Mahler violenta el llenguatge tonal sense arribar a abandonar-lo, de manera que acaba per instal·lar-se en un peculiar decadentisme que va trigar dècades a ser assimilat pel públic. "El meu temps arribarà", deia Mahler. Aquestes paraules han estat profètiques. A partir del 1960, amb la celebració del centenari del seu naixement, una moda Mahler va començar a apoderar-se de les sales de concerts. La gravació de les integrals de Leonard Bernstein i Rafael Kubelik, i el cicle simfònic que li va dedicar a Madrid l'Orquestra Nacional a principis dels setanta, van ser decisius. Fa dècades que el públic celebra amb entusiasme les obres de Mahler.

La Primera simfonia, en re major, escrita el 1888 per un Mahler de 28 anys i estrenada el 1889 a Budapest, és, juntament amb la *Quarta*, la més breu del cicle, amb una durada al voltant d'una hora, ja que la resta, excepte la incompleta *Desena*, arriben a una hora i mitja. Va ser presentada com un poema simfònic en cinc moviments, que incloïa en segon lloc l'*Andante* titulat *Blumine (Flora)*, finalment suprimit. Després d'haver escrit títols per a les seves cinc parts, Mahler els va eliminar en 1892 per donar al conjunt el de *Tità*, pres d'una novel·la de Jean Paul. Finalment, va descartar el títol i el segon moviment per a publicar-la el 1897 amb els quatre actuals. Quan es va estrenar a Viena, el 1900, va rebre un bon acolliment del públic, però una molt hostil crítica d'Eduard Hanslick, defensor de Brahms i furibund enemic de Wagner, caricaturitzat com a Beckmesser en *Els mestres cantaires*. "Un dels dos ha d'estar boig, i no soc jo", va escriure Hanslick, en una frase cèlebre. La posteritat li va treure la raó.

El primer moviment s'obre amb un impressionant pedal de la en les cordes en set octaves. Sobre aquesta "suspensió", com la va definir Theodor W. Adorno, comença a repetir-se en les fustes un motiu de quarta que suggereix el cant del cucut. El segon moviment és un *Ländler* austríac en la major. Un dels elements més cèlebres de la simfonia és el tema que inicia el tercer moviment, la melodia de la cançó popular *Frère Jacques*, però en re menor, a diferència de l'original en mode major. És enunciat primer en la zona més aguda per un contrabaix, al qual responen el fagot i la tuba. Aquí està la mescla de trets grotescos i macabres. El programa dels concerts oferts a Hamburg el 1893 i a Weimar l'any següent indicava que aquest moviment està inspirat en un gravat del francès Jacques Callot (1592-1635) titulat *L'enterrement del caçador*.

L'últim moviment s'obre amb una sobtada i fortíssima tempesta orquestral. És el més llarg i complex, i alterna la intensitat rítmica i sonora amb passatges de serena pau. Es tanca l'obra amb una coda que acaba de manera triomfal en re major. Aquest és el temps que més va irritar Hanslick, que el va qualificar de "horrorós finale".

Manuel Muñoz

Egass
barcelona

Joies amb essència

www.egassbarcelona.com

Handmade

© [egassbarcelona](https://www.instagram.com/egassbarcelona)

Compromesos amb la música contemporània

Novetats editorials
de Tritó

Consulta el nostre catàleg:
www.trito.cat

Nova temporada! 25\26

bcn
classics

Palau de la Música
L'Auditori

10
ANYS

Abona-t'hi
ara!
25%
dte.

bcnclassics.cat
Tel 93 342 61 75

@bcnclassics

03.11.25

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

Sinfonia fantàstica de Berlioz

Orchestra Sinfonica Nazionale della RAI
Andrés Orozco-Estrada

01.12.25

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

Stabat Mater de Pergolesi

Le Concert d'Astrée
Emmanuelle Haïm

10.12.25

20 H
L'AUDITORI

Gustavo Dudamel

Sinfónica Nacional Juvenil de Venezuela

Simfonia Leningrad de Xostakóvitx

17.12.25

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

**Concert de Nadal: El llac
dels cignes i El trencanous**

ADDA Simfònica Alicante
Josep Vicent

Concert
extraordinari

15.01.26

20 H
L'AUDITORI

Evgeni Kissin

Beethoven, Chopin i Rakhmàninov

30.01.26

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

La Quarta de Mahler

Toronto Symphony Orchestra
Gustavo Gimeno

16.02.26

20 H
L'AUDITORI

Zubin Mehta: homenatge 90è aniversari

West-Eastern Divan Orchestra
María Dueñas

02.03.26

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

Quadres d'una exposició de Mússorgski

Orquestra Filharmònica Eslovaca
Alexandra Conunova

16.03.26

20 H
L'AUDITORI

Martha Argerich & Charles Dutoit

Orchestra della Svizzera Italiana

26.04.26

19 H
PALAU DE
LA MÚSICA

Variacions Enigma d'Elgar

BBC Wales National Orchestra

28.05.26

20 H
PALAU DE
LA MÚSICA

John Eliot Gardiner

The Constellation Orchestra

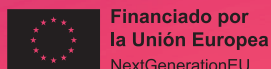
La passione de Haydn

Cicle BCN Clàssics 24/25

Organitzen:

Amb el suport de:

Col·laboren:

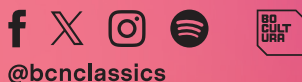
Mitjans oficials:

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona

www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

MOLTES GRÀCIES!

